

Kapitola 1

Stalo se to nedlouho po třetí hodině odpolední dne šestého června 1916. Zdá se mi téměř nemožné, že vše, čím jsem si prošel, všechny ty podivné a děsivé události, se staly v relativně krátkém období tří měsíců. Vzhledem ke všemu, co jsem na vlastní oči viděl v tomto nepatrném časovém úseku, mi připadá, že jsem spíše zažil celý vesmírný cyklus se všemi jeho změnami a vývojem. Věci, které žádný jiný smrtelník předtím neviděl, záblesky dávno zmizelého a mrtvého světa. Světa tak dlouho ztraceného, že po něm nezůstala stopa ani v nejstarších prekambriických vrstvách naší země. Navždy spojený s tajícími vrstvami zemské kůry zmizel z dosahu všech lidí mimo ty ze zapomenuté kapsy, kam mě osud zavál a kde je můj osud zpečetěn. Jsem zde a musím tu zůstat navždy.

Když jsem text dočetl až sem, můj zájem, již tak dost výrazný kvůli nálezu rukopisu, přerostl v hluboké nadšení. Do Grónska jsem na doporučení svého lékaře vyrazil na léto, a pomalu jsem umíral nudou, protože jsem si lehkomyšlně zapomněl přinést dostatek materiálu ke čtení. Jelikož nejsem moc vášnivý rybář, mé zanícení pro tento sport brzy vymizelo a vzhledem k neexistenci dalších možností rekreace jsem v tuto chvíli riskoval svůj život ve zcela nevyhovující kocábce u Cape Farewell na nejjihnějším cípu Grónska.

*Grónsko!** Jako zeměpisné pojmenování je to politováníhodný vtip, ale tento příběh nemá nic společného s Grónskem a ani se mnou, takže se s obojím vypořádám, jak nejrychleji to bude možné.

Ta naprosto nedostatečná loď nakonec dorazila a jejímu nebezpečnému přistání asistovali místní domorodci ponoření po pás v příboji. Vynesli mě na břeh, a zatímco se připravovala večeře, procházel jsem se po skalnatém a vlnami rozervaném pobřeží. Části pláže zalévané příbojem jsou ohraničeny ohlazenými kusy žuly, nebo z čeho jsou skály na Cape Farewell stvořeny. Jak jsem následoval ustupující příliv jedním z těchto písčitých výběžků, něco jsem našel. Kdyby někdo narazil na tygra bengálského v lese za *lázněmi Bimini***, nemohl by být překvapenější, než když jsem já spatřil nepoškozenou termosku zmítající se a poskakující v divokém příboji na Cape Farewell na jihu Grónska. Když jsem ji zachraňoval, nateklo mi do bot a kalhoty jsem si zmáčel až po kolena. Pak

* angl. *Greenland – Zelená Země*

** *veřejné termální lázně fungující mezi lety 1902-1951, byly známé především díky svým teplým minerálním pramenům, které lákaly místní obyvatele i návštěvníky k odpočinku a rekreaci. S rozvojem moderního wellness začala návštěvnost upadat. Pojmenovány podle bahamského ostrova Bimini, který je spojen s legendou o prameni mláde. V současné době je zde Bimini Slough Ecology Park, L.A., Kalifornie, který byl navržen tak, aby obnovil prvky původního mokřadního prostředí, včetně nativních rostlin, které podporují místní biodiverzitu a vrací do hustě zastavěné oblasti přírodu.*

jsem si sedl do písku a otevřel ji. V nekonečném soumraku, který zde panuje, jsem si přečetl úhledně napsaný rukopis, který byl pečlivě složený uvnitř.

Nyní sis přečetl počáteční odstavce a pokud jsi stejný blázen s obrovskou představivostí tak jako já, budeš si chtít přečíst i zbytek. Takže ti ho zde předložím, jen vynechám kurzívu, která zbytečně dělá text méně srozumitelným. A za pár minut zapomeneš i na mě...

Mým domovem byla odjakživa Santa Monica. Jsem, nebo spíše býval jsem, zaměstnancem ve firmě svého otce, stavitele lodí. V posledních letech jsme se specializovali převážně na ponorky, které jsme stavěli pro Německo, Británii, Francii i Spojené státy. V ponorkách se vyznám stejně dobře, jako zná matka tvář svého milovaného dítěte a nespočetněkrát jsem jim velel i na zkušebních plavbách. Přesto jsem vždy tíhnul spíše k letectví, protože jsem promoval pod *Curtissem**. Po dlouhém a namáhavém naléhání na svého otce jsem konečně obdržel povolení přidat se do *Lafayetovy eskadry*** . Jako odrazový můstek jsem si domluvil schůzku v Americké záchranné službě a byl jsem právě na cestě do Francie, když tři pronikavé hvizdy změnily během několika sekund celý můj svět.

Seděl jsem na palubě s několika dalšími dobrovolníky, kteří se plavili k záchranné službě se mnou. U nohy mi spal můj erdelteriér *jeho lordstvo, korunní princ Nobbler*, zkratka Lord, když se ozval první silný hvizd a zničil zdání klidu a bezpečí na lodi. Od okamžiku, kdy jsme vpluli do oblasti, kde mohlo dojít k setkání s nepřátelskými

* *Glenn Curtiss 1878-1930, významný průkopník letectví, výrobce jízdních kol, motocyklů a letadel, v letech 1907-1930 držitel rychlostního rekordu 219,4 km/h na motocyklu vlastní konstrukce s motorem V8. Jeho inovace významně ovlivnily letecký průmysl.*

** *Escadrille Lafayette - letecká jednotka složená z dobrovolníků z USA bojující za Francii během 1. světové války. Založena před vstupem USA do války, se stala symbolem americko-francouzské solidarity a odvahy v boji.*

ponorkami, jsme neustále vyhlíželi jejich periskopy. Děti v nás naříkaly nad nepřízní osudu, který nás bezpečně přiváděl do Francie, aniž bychom tyto strašlivé nájezdníky spatřili. Byli jsme mladí, toužili jsme po vzrušení a Bůh ví, že toho dne jsme ho dostali. Přesto ve srovnání s událostmi, jež jsem prožil později, bylo toto setkání poklidné jako kašpárkové představení *Punche a Judy**.

Nikdy nezapomenu na pobledlé tváře ostatních pasažerů, když se v naprostém klidu a bez paniky hnali k záchranným vestám. Lord se zvedl s hlubokým zavrčením. I já se postavil a přes bok lodi jsem spatřil ani ne dvě stě yardů daleko periskop ponorky. Směřem k našemu parníku se od něj táhla zřetelná brázda a vyznačovala trasu torpéda. Plavili jsme se na palubě americké lodi, jež samozřejmě nebyla ozbrojena. Byli jsme naprosto bezbranní, a přesto na nás bez varování zaútočili.

Stál jsem bez hnutí, očarován bílou stopou přibližujícího se torpéda. Zasáhlo nás na pravoboku přibližně uprostřed. Plavidlo se otřásl, jako by v moři pod ním vybuchl vulkán. Vrhlo nás to pohmožděné a omráčené na palubu, a poté nad lodí do výšky několika set stop vykvetl obrovský sloupec vody našející kusy dřeva, oceli a polámaných lidských těl.

* *Punch a Judy je tradiční britská loutková hra, která má kořeny v 16. století a byla oblíbená především v 18. a 19. století. Jde o komediální představení, které je známé svým humorným, někdy groteskním a absurdním stylem. Punch je neuctivý ošklivý antihrdinský klaun a Judy jeho žena se s ním často hádá. Humor je založen na přehnané karikatuře každodenních konfliktů a často se opírá o společenskou satiru, kdy Punch překonává různé autority.*

Ticho, které následovalo po ohlušujícím výbuchu torpéda, bylo téměř stejně děsivé. Trvalo přibližně dvě sekundy a poté je přerušil křik a nářek raněných, nadávky námořníků a příkré rozkazy lodních důstojníků. Celá posádka ale byla skvělá. Nikdy dřív jsem nebyl na svůj národ tak hrdý, jako v tom okamžiku. Ve všem tom chaosu a zmatku, který následoval po torpédování parníku, ani jeden z důstojníků nebo členů posádky neztratil hlavu a neprojevil ani náznak paniky nebo strachu.

Když jsme se snažili spustit na vodu záchranné čluny, ponorka se vynořila a namířila na nás dělo. Velící důstojník nám rozkázal stáhnout vlajku, ale kapitán parníku to odmítl. Loď se nakláněla na pravobok, takže čluny na levoboku byly nepoužitelné a polovina těch na pravoboku byla zničena explozí. Ve chvíli, kdy se pasažéři shromáždili na pravoboku a snažili se dostat do zbývajících člunů, začala ponorka ostřelovat loď dělem. Jeden dělostřelecký granát jsem viděl vybuchnout ve skupině žen a dětí, a pak jsem se otočil a zakryl si oči.

Když jsem opět vzhlédl, mé zděšení vystřídala nelibost a vztek, protože v ponorce plující na hladině jsem poznal jednu z těch, které jsme sami *postavili**.

** Zde autor fabuluje, nedochovaly se záznamy, že by Amerika stavěla U-booty pro Německo. První typy U-bootů mohly být americkým ponorkám konstrukčně podobné, protože všechny mocnosti se vzájemně sledovaly a v době míru kvetla průmyslová špionáž. Američané však ještě dlouho po začátku války nedisponovali ponorkou s funkčním diesel-elektrickým pohonem, ale užívali nebezpečné kerosinové motory. Naopak se snažili Němcům ukrást detaily jejich motoru, takže by U-33 neuměli postavit.*

Znal jsem ji do posledního nýtu. Dokonce jsem dohlížel na její stavbu. Seděl jsem přesně v té samé velitelské věži a dával rozkazy úsilím zpoceného posádce dole, když její ladná příď poprvé prorazila slunné letní vody Pacifiku. A nyní se tento výtvar mých rukou a mozku změnil ve Frankensteinovo monstrum, odhodlané pronásledovat a zahubit svého tvůrce.

Druhý granát explodoval na palubě. Jeden ze zoufale přečpaných záchranných člunů se v nebezpečném úhlu sesmekl z jeřábu. Střepina granátu rozdrtila příďovou kladku a já spatřil ženy, děti i muže vyvržené do oceánu pod nimi. Člun se nad nimi ještě okamžik houpal na posledním závěsu a pak se obrovskou rychlostí zabořil mezi vřeštící oběti zoufale bojující o život na vodní hladině.

Náhle jsem spatřil několik mužů, jak přeskočili zábradlí a vrhli se do moře. Paluba se nahýbala čím dál víc do nemožného úhlu. Lord se zapřel všemi čtyřmi packami, aby nesklouzl dolů a s vyzývavým kňučením se na mě zadíval. Sehnul jsem se a pohladil ho po hlavě.

„Jdeme, Lorde!“ vykřikl jsem a přeběhl ke straně lodi a střemhlav se vrhl přes zábradlí. Když jsem se vynořil, první, co jsem spatřil, byl Lord zmateně plavající na hladině pár yardů ode mě. Jak mě uviděl, sklopil uši k hlavě a zkrivil pysky ve svém charakteristickém úšklebku.

Ponorka mezitím zamířila k severu, ale po celou dobu nepřestávala zasypávat záchranné

čluny plné lidí dalšími granáty. Naštěstí malé čluny představovaly velmi špatný cíl a ve spojení s nepříliš dobrým střeleckým uměním Němců uchránily své posádky před zraněním. Po několika minutách se na východním obzoru objevil oblak černého kouře a ponorka se ponořila a zmizela.

Od první chvíle po spuštění se posádky záchranných člunů snažily dostat z dosahu nebezpečí potápějícího se parníku a nyní, přestože jsem na ně křičel ze všech sil, mé volání o pomoc buď neslyšely, nebo se neodvážily vrátit a zachránit mě. Lordovi i mně se podařilo dostat kousek dál od lodi, když se náhle přetočila kýlem vzhůru a potopila. Zpětný vír nás zachytil, ale neměl dostatek síly, aby nás stáhl pod hladinu a jen nás posunul o pár yardů zpět. Rychle jsem se rozhlížel po něčem, čeho bychom se mohli zachytit. Mé oči se stočily k místu, kde před pár okamžiky zmizel parník, když se z hloubi oceánu ozval tlumený výbuch a zároveň vytryskl mohutný vodní gejzír plný poničených záchranných člunů, lidských těl, páry, uhlí, oleje a zbytků paluby vysoko do povětří. Vodní pomník dočasně označující hrob uprostřed obrovského hřbitova, v němž právě spočinula další loď.

Když se rozbouřené vody aspoň trochu zklidnily a moře přestalo vyvrhovat další trosky, odvážil jsem se plavat zpět a hledat něco dostatečně silného, co by uneslo mou i Lordovu váhu. Doplavl jsem do místa, kde se loď potopila, když sotva tucet yardů přede mnou vystřelil celou svou délkou ven z vody záchranný člun a pak se

s mohutným šplouchnutím usadil kýlem dolů. Jak se parník potopil, stáhl člun s sebou do hlubiny. Obrovským vztlakem muselo nakonec povolit přetížené lano, kterým byl k mateřské lodi připoután. Jinak si nedovedu vysvětlit, že z vody vyskočil tak vysoko a prudce. Rozhodně se ale jednalo o velmi příznivou okolnost, které nepochybně vděčím za život svůj i jeden další, který je mi mnohem dražší než ten vlastní. Nazval jsem to příznivou okolností s plným vědomím toho, že osud, který nás nyní čeká, bude mnohem horší než ten, jemuž jsme tehdy unikli. Díky tomu člunu jsem potkal tu, již bych jinak nikdy nepotkal. Potkal jsem ji a zamiloval se do ní. Alespoň jsem měl v životě toto velké štěstí a ani Caspak se všemi svými hrůzami mě o něj nemůže připravit.

Již nejméně po tisíci jsem děkoval zvláštnímu štěstí, jež mi poslalo záchranný člun přímo z té zelené jámy zkázy, do níž byl vlečen. Poslalo jej tak vysoko nad vlny, že z něj vytekla veškerá voda a nechalo jej bezpečně dosednout zpět na hladinu.

Netrvalo mi dlouho, než jsem přešel přes jeho bok a vytáhl Lorda do bezpečí. Pak jsem se rozhlédl po scéně smrti a zkázy, která nás obklopovala. Moře bylo poseto troskami, mezi nimiž bezvládně pluly žalostné postavy žen a dětí, nadnášené svými nyní zcela zbytečnými záchrannými kruhy a vestami. Některá těla byla roztrhaná a rozdrčená, jiná byla poklidně unášená vlnami. Některé tváře klidné a pokojné a jiné děsivé

pokřivené hrůzou a strachem posledních okamžiků. Nedaleko člunu se na hladině vznášela dívka. Její tvář byla otočena vzhůru, nad hladinou ji držel záchranný kruh a kolem hlavy se jí vznášela veliká svatozář tmavých vlnitých vlasů. Byla velmi krásná. Nikdy jsem ještě neviděl tak dokonale rysy, tak dokonale souměrný obličej, skoro andělský, ale přesto stále velice lidský. Byla to tvář plná charakteru, síly a ženskosti. Tvář toho, kdo byl stvořen, aby miloval a byl milován. Její líce růžově zářily, plné zdraví, života a vitality, a přesto tam ležela mrtvá v objetí moře. Jak jsem sledoval tu zářivou krásu dole pod sebou, cítil jsem, jak se mi stahuje hrdlo a přísahal jsem, že přežiji, abych pomstil její vraždu.

A pak jsem se ještě jednou podíval do té kouzelné tváře vyčnívající z vody, a to, co jsem spatřil, mě téměř srazilo znovu do hlubin moře. Její oči se otevřely, její rty se pohnuly a jednu ruku pozvedla směrem ke mně v tiché prosbě o pomoc. Žila! Nebyla mrtvá! Nahnul jsem se přes bok člunu a vytáhl ji co nejrychleji do bezpečí, jež mi před nedávnem dopřála štěstěna. Rychle jsem z ní stáhl záchranný kruh a ze svého promočeného kabátu jí vytvaroval polštář pod hlavu. Třel jsem jí dlaně, paže a nohy. Pokračoval jsem v tom skoro hodinu, a nakonec jsem byl odměněn hlubokým povzdechem a její velké oči se znovu otevřely a podívaly se do mých.

V té chvíli jsem pocítil stud. Nikdy jsem nebyl sukničkář, naopak kdysi na Stanfordu jsem býval

pro svou beznadějnou tupost v přítomnosti pěkných dívek terčem posměchu ostatních spolužáků, a přesto jsem zůstal oblíbený. Právě jsem třel jednu z jejích paží, když otevřela oči. Odhodil jsem ji úlekem, jako by to byl kus rozžhaveného železa. Ty oči si mě pomalu prohlížely od hlavy k patě, rozhlédly se po okolí omezeném hranou člunu, a nakonec si všimly Lorda a jejich pohled změkkl. Pak se plné otázky otočily opět ke mně.

„A... No...“ zakoktal jsem se neschopný souvisle promluvit. V jejím pohledu se objevil smích.

„Ano, pane?“ odpověděla slabě a pak koutky jejích úst opět poklesly a dlouhé řasy přikryly její světlou a jemnou kůži.

„Doufám, že už vám je lépe,“ podařilo se mi nakonec říct.

„Víte,“ odpověděla po krátké chvíli ticha, „já už jsem vzhůru docela dlouho. Ale neodvážila jsem se otevřít oči. Myslela jsem, že jsem mrtvá, a bála jsem se, že když je otevřu, tak kolem sebe uvidím jen černou prázdnotu. Bojím se zemřít! Řekněte mi, co se stalo, když se loď potopila. Vybavuji si všechno, co se stalo předtím, a kéž bych to mohla zapomenout!“ Přerušil ji vzlyk. „Ty zrůdo!“ vykřikla poté. „A když si pomyslíte, že jsem se měla za jednu z nich provdat! Ano, měla jsem si vzít poručíka německého námořnictva.“

Po chvíli pokračovala, jako by ani nepřestala mluvit. „Táhlo mě to pořád dolů a hlouběji a níž.

Myslela jsem, že snad nikdy nepřestanu klesat dolů. Necítila jsem žádnou úzkost, dokud jsem náhle nezačala stoupat k hladině stále rostoucí rychlostí. Pak se mi zdálo, že mi prasknou plíce a musela jsem ztratit vědomí, protože si nic víc nepamatuji, dokud jsem neslyšela příval vašich nadávek na Německo a Němce. Až pak jsem otevřela oči. Prosím, řekněte mi vše, co se dělo po potopení lodi.“

Vyprávěl jsem jí tedy vše, co jsem viděl, jak nejlépe jsem dokázal. Ponorku ostřelující záchranné čluny i všechno ostatní. Považovala za zázračné, že jsme byli takto náhodně ušetřeni, a já měl připravený pěkný proslov, ale chyběla mi odvaha ho pronést. Lord k ní přišel a položil jí čenich do klína, pohladila ho po chlupaté hlavě. Nakonec se k němu sklonila a opřela mu tvář o čelo. Vždy jsem Lorda obdivoval, ale tohle bylo poprvé, co jsem si přál být jím. Říkal jsem si, jak to přijme, protože na ženy není zvyklý stejně jako já. Ale cítil se jako ryba ve vodě. To, co mi chybí k tomu, abych byl ženami oblíbeným mužem, Lord rozhodně vynahrazuje jako ženami oblíbený pes. Ten starý rošťák jen zavřel oči a nasadil ten nejroztomilejší výraz *mouchy snězte si mě*, jaký jste kdy viděli, a stál tam a prosil o další hlazení. Tiše jsem mu záviděl.

„Zdá se, že máte ráda psy?“ řekl jsem.

„Mám ráda tohoto psa,“ odpověděla.

Nevěděl jsem, zda ve své odpovědi skryla i nějaký osobní význam, ale bral jsem to tak a cítil se potěšené.

Jak jsme byli unášeni proudy tou obrovskou osamělou vodní plochou, není divu, že jsme se rychle spřátelili. Neustále jsme na obzoru pátrali po stopách kouře a snažili se odhadnout naše šance na záchranu. Jenže pak se snesla tma a mořskou hladinu zahalila noc, která ukončila naše konání.

V nepohodlném člunu jsme navíc trpěli žízní a hladu a byla nám zima. Naše mokré šaty stihly před příchodem noci jen nepatrně oschnout, a mně bylo jasné, že dívka by se mohla ocitnout ve vážném nebezpečí, pokud by byla vystavena chladné a vlhké noci ve člunu bez dostatečného oblečení a stravy. Podařilo se mi vyházet všechnu vodu z lodi sevřenými rukama a skončilo to utíráním dna kapesníkem, což byla pomalá a náročná procedura. Nakonec jsem ale pro dívku vytvořil dostatečně suché místo, aby si mohla lehnout na dně člunu, kde byla chráněna před nočním větrem. A ona přemožena slabostí a únavou to udělala. Přehodil jsem přes ni svůj zpola mokrý kabát, abych zahnal nejhorší chlad, ale moc jsem neuspěl. Jak jsem seděl a pozoroval ji, měsíční světlo ozařovalo ladné křivky jejího štíhlého mladého těla chvějícího se zimou.

„Nemohu vám nějak pomoci?“ zeptal jsem se. „Přece tam nemůžete takhle ležet celou noc. Nenapadá vás, co bych mohl ještě udělat?“

Zavřtěla hlavou. „Musíme zatnout zuby a vydržet to,“ odpověděla po chvíli.

Lord přišel a lehl si na sedátko vedle mě, zády opřený o mou nohu. Seděl jsem a tiše sledoval dívku.

V hloubi srdce jsem věděl, že by kvůli šoku a zimě mohla do rána zemřít. Prožila si toho tolik, že by to srazilo na kolena téměř každou ženu. A jak jsem se na ni díval, tak drobnou, jemnou a bezmocnou, v mém srdci se pomalu rodila nová emoce. Nikdy dřív jsem nic takového necítil a teď se už toho pocitu nezbavím. Téměř jsem šlel touhou najít nějaký způsob, jak zahřát chladnoucí krev v jejích žilách. I mně samotnému byla zima, i když jsem si to ani neuvědomil do chvíle, kdy se Lord pohnul a místo, kde se opíral o mou nohu mě začalo zábst. Najednou jsem si uvědomil, že na tom jediném místě mi bylo teplo. Jako paprsek jasného světla přišlo prozření, jak dívku zahřát. Okamžitě jsem k ní poklekl, abych svůj plán uskutečnil, když mě najednou zaplavily rozpaky. Dovolila by to, i kdybych sebral odvalu a navrhl to? Pak jsem uviděl, jak se třese zimou, čímž její svaly reagovaly na její rychle klesající tělesnou teplotu. To mne zbavilo jakékoliv upjatosti. Vrhł jsem se vedle ní a sevřel ji do náručí a přitiskl své tělo k jejímu.

Náhle se odtáhla, trochu vyděšeně vykřikla a pokusila se mě od sebe odstrčit.

„P... promiňte,“ podařilo se mi vykoptat. „Je to jediná možnost, jak se zahřát. Pokud se nezahřejete, zemřete na podchlazení. A Lord a já jsme jediný způsob, jak vás udržet v teple.“ Dál jsem ji pevně držel a zároveň přikázal Lordovi, aby si jí lehl na záda. Když dívka pochopila můj úmysl, přestala zápasit, ale ještě asi dvakrát třikrát zalapala po dechu. Pak začala tiše plakat, zabořila obličej do mé paže, a tak i nakonec usnula.

Kapitola 2

K ránu jsem si trochu zdříml, i když se mi v tu chvíli zdálo, že jsem místo hodin probděl celé dny. Když jsem konečně otevřel oči, na obzoru svítalo. Dívka dýchala normálně a její vlasy se mi zamotaly do obličeje. Děkoval jsem za to Bohu. V noci otočila hlavu tak, že jsem hleděl do její tváře vzdálené asi centimetr od té moje, a i naše rty se téměř dotýkaly.

Byl to Lord, kdo ji nakonec probudil. Vstal, protáhl se, párkrát se otočil a znovu si lehl. V té chvíli dívka otevřela oči a pohlédla do těch mých. Nejprve se jí rozšířily údivem, ale pak se jí vrátily vzpomínky a poušmála se.

„Bylo to od vás velmi milé,“ řekla, když jsem jí pomáhal se posadit. Abych přiznal pravdu, pomoc jsem potřeboval spíš víc já než ona, protože celá levá strana mého těla byla jako paralyzovaná. „Bylo to moc milé.“ A to byla jediná věc, kterou o naší společné noci kdy pronesla. Přesto vím, že byla vděčná a jen takt a rezervovanost jí zabránili zmínit se o situaci, která ji, i přes svou nevyhnutelnost, uváděla přinejmenším do rozpaků.

Krátce po rozednění jsme spatřili úzký pruh kouře, který se zjevně blížil přímo k nám. Zanedlouho jsme rozeznali podsadité tvary remorkéru, jednoho z nebojácných představitelů nedostížné nadvlády Anglie na moři, který odtahuje plachetnice do francouzských a anglických přístavů. Postavil jsem se na před' člunu a začal